

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת אילה גזית

התובעות:

1. עיריית תל-אביב-יפו
2. מי אביבים 2010 בע"מ

נגד

הנתבעים:

1. א.מגש אחזקות בע"מ
2. דולצי מלודיה בע"מ
3. ישראל'לטו בע"מ
4. שלמה קאופמן

פסק דין כנגד הנתבע 4

תמצית טענות הצדדים

1. עיריית תל-אביב-יפו (להלן: "התובעת 1"), וחברת מי אביבים 2010 בע"מ חברת המים והביוב (להלן: "התובעת 2"), הגישו תביעה כספית כנגד חברת א.מגש אחזקות בע"מ (להלן: "הנתבעת 1"), חברת דולצי מלודיה בע"מ (להלן: "הנתבעת 2"), חברת ישראל'לטו בע"מ (להלן: "הנתבעת 3") וכנגד מר שלמה קאופמן, בעל השליטה בחברות (להלן: "הנתבע 4"). התביעה עבור חיובי ארנונה, מים והוצאות אכיפה, בגין נכס המצוי ברחוב יפת 6 בתל-אביב ונכס נוסף המצוי ברחוב בן יהודה 122 בתל-אביב (להלן: "הנכסים"), בסך כולל של 162,801.95 ₪, נכון למועד הגשת התביעה.

2. התובעת 1 טוענת, כי חיובן של הנתבעות 1-3 עבור הארנונה והוצאות אכיפה הוא בשל היותן רשומות בספריה כמחזיקות בנכסים המצויים בתחום השיפוט של התובעת 1.

3. התובעת 2 עותרת כנגד הנתבעת 2 לתשלום מים ושירותי ביוב שלא שילמה לה את התשלומים במהלך תקופת החזקה בנכס, המצוי בתחום שיפוט של התובעת 2. הנתבעת 2 מחויבת לשאת בתשלומים בהם חויבה בהיותה רשומה בספריה של התובעת 2, כמי שצרכה מים וקיבלה שירותי ביוב מהתובעת 2.

4. התובעות עותרות לחיובו של הנתבע 4 לאור עילות הרמת מסך, הטלת אחריות אישית על בעלי מניות ואורגנים בתאגיד וכן בעילה לפי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג – 1992.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-08-13976 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

5. הנתבעות 1-3 לא הגישו מטעמן כתבי הגנה ועל-כן, בפרוטוקול מיום 2.5.16 ניתן פסק-דין נגדן בהעדר הגנה.

לטענת התובעות, יש להרים את מסך ההתאגדות ביחס לנתבע 4 בהתאם לסעיף 6 לחוק החברות, התשנ"ט – 1999, אשר שימש כבעל שליטה בנתבעות 1-3. לטענת התובעות, הנתבע 4 פעל בחוסר תום לב, התנהל באופן פסול וציני במסך ההתאגדות במטרה לחמוק מתשלום ארנונה ומיס לתובעות. לפיכך, טוענות התובעות, כי יש בהתנהלות הנתבע 4 כדי לקפח את התובעות באופן המצדיק הטלת אחריות אישית בתשלום החוב לתובעות.

התובעות טוענות, כי יש להטיל אחריות אישית על הנתבע 4 שהוא בעל השליטה בחברות אשר ניהל בחוסר תום לב את החברות, בכך שביצע העדפת נושים אסורה ולא שילם חובות ארנונה למשך תקופה ארוכה, במשך כל תקופת החזקה בנכסים.

עוד עותרות התובעות לביצוע עוולה נזיקית או מעין נזיקית של רשלנות וחוסר תום לב שבאה לידי ביטוי בהתנהלות הפסולה של הנתבע 4.

מעבר לטענות הרמת מסך ואחריות אישית דלעיל, טוענת התובעת 1, כי הנתבע 4 כבעל שליטה בנתבעות 1-3 נטל לידי מנכסי החברות, ולכן יש לראותו כמי שחייב בחובות הנתבעות 1-3, על-פי סעיף 119א(3) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "פקודת מס הכנסה"), המוחל על חובות ארנונה מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג – 1992.

6. הנתבע 4 טוען, כי אין מקום לחייבו באופן אישי ולייחס לו את חוב הארנונה של הנתבעות 1-3 ואין מקום להרים את מסך ההתאגדות שבין החברות הנתבעות 1-3 מכוח סעיף 6 לחוק החברות הואיל ולא הוכח על-ידי התובעות, כי מתקיימים בעניינו מלוא המבחנים בפסיקה ובחוק כתנאי לשימוש בהם.

כמו-כן, טוען הנתבע 4, כי לא ניתן לחייבו מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, הואיל ובעניינו לא מתקיימים כלל ועיקר מלוא התנאים הדרושים בחוק. ביחס לנתבעת 2 טוען הנתבע 4, כי הוא אינו בעל השליטה בה, על-כן הוא אינו עומד בתנאי סעיף 119א(3) לפקודת מס הכנסה.

7. מטעם התובעת 1 העידו:

גב' פמלה כהן, רכזת חיובים במחלקת חיובי ארנונה.

גב' אהובה כהן, מנהלת צוות מחלקת חברות.

גב' רות אדר, רכזת חיובים במחלקת שומה באגף חיובי ארנונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

מומחה מטעם התובעות, רו"ח משה פן.

מטעם התובעת 2 העידה: גב' מאי בוארון, נציגת הכנסות מטעם התובעת 2.

מטעם הנתבע 4 העידו: הנתבע 4, והמומחה מטעמו - רו"ח דן בקשי.

דין והכרעה

8. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים והעדים מטעמם, ועיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם, בתצהירים, במוציאים, ובסיכומי הצדדים, אני קובעת, כי דין תביעת התובעות להתקבל במלואה.

בתיק דנן, השאלה המרכזית הדורשת הכרעה היא, האם ניתן לחייב הנתבע 4 באופן אישי בגין חובות הארנונה, הוצאות אכיפה של שלושת הנתבעות 1-3, ובגין חוב מים וביוב של הנתבעת 2.

התובעות עותרות כנגד הנתבע 4 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, מכוח סעיף 6 לחוק החברות ומכוח הטלת אחריות אישית של אורגן של חברה, ולהלן אדון בכל אחת מהעילות בנפרד.

חייבו האישי של הנתבע 4 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים

9. התובעת 1 טוענת, כי הנתבעת 1 פעלה בנכס המצוי ברחוב יפת 6 בתל-אביב, בסיווג מסחר קמעוני כללי (ח-ן חוזה 10499138), והחזיקה בנכס זה מיום 1.8.10 ועד ליום 31.7.12. הנתבעת 1 לא שילמה את חיובי הארנונה והוצאות אכיפה בגין נכס זה, ובשל כך צברה חוב כלפי התובעת 1 בסך של 5,885.67 ש"ח, נכון ליום 5.8.15. הנתבעת 1 הפסיקה את פעילותה ביום 1.1.12.

הנתבעת 2 פעלה בנכס פעלה בנכס המצוי ברחוב בן יהודה 122 בתל-אביב, בסיווג בתי קפה ומסעדות (ח-ן 10519842), והחזיקה בנכס זה מיום 1.3.11 ועד ליום 27.3.12. הנתבעת 2 לא שילמה לתובעת 1 את חיובי הארנונה והוצאות האכיפה בגין הנכס במשך כל תקופת החזקה בו, ובשל כך צברה חוב כלפי התובעת 1 על סך 65,798.17 ש"ח, נכון ליום 5.8.15.

הנתבעת 3 פעלה בנכס המצוי ברחוב בן יהודה 122 בתל-אביב, בסיווג בתי קפה ומסעדות (ח-ן חוזה 10593686), והחזיקה בנכס זה מיום 28.3.12 ועד ליום 12.5.13. לטענת התובעת 1, הנתבעת 3 החזיקה בנכס זה לאחר חדילת החזקה של הנתבעת 2 בנכס ולמעשה המשיכה את דרכה ופעילותה. הנתבעת 3 לא שילמה לתובעת 1 את חיובי הארנונה והוצאות אכיפה בגין הנכס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

במשך כל תקופת החזקה בנכס, ובכך צברה חוב כלפי התובעת 1 על סך של 64,150.96 ₪, נכון ליום 5.8.15. הנתבעת 3 הפסיקה את פעילותה בחודש יולי 2012.

התובעת 1 טוענת, כי יש לחייב את הנתבע 4 בסכומי חובות הנתבעות 1-3 בהתאם להוראות סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג – 1992, המחיל לצורך גביית ארנונה את סעיף 119א לפקודת מס הכנסה. לטענת התובעת 1 ששת התנאים הקבועים לצורך התקיימות סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים מתקיימים בענייננו, ועל-כן ראוי כי תוטל אחריות אישית על הנתבע 4 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים.

10. החובה לשלם ארנונה לרשות המקומית בגין נכס מוטלת על המחזיק בנכס, וזאת לפי סעיף 8(א) לחוק ההסדרים, הקובע:

"מועצה תטיל בכל שנת כספים ארנונה כללית על הנכסים שבתחומה שאינה אדמת בנין; הארנונה תחושב לפי יחידת שטח בהתאם לסוג הנכס, לשימושו ולמקומו ותשולם בידי המחזיק בנכס."

סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים קובע, כי:

"על אף הוראות סעיף קטן (א) והוראות כל דין, היה הנכס נכס שאינו משמש למגורים, והמחזיק בו הוא חברה פרטית שאינה דייר מוגן לפי חוק הגנת הדייר [נוסח משולב], התשל"ב-1972 (בסעיף זה – עסק), ולא שילם המחזיק את הארנונה הכללית שהוטלה עליו לפי סעיף קטן (א), כולה או חלקה, רשאית הרשות המקומית לגבות את חוב הארנונה הסופי מבעל השליטה בחברה הפרטית, ובלבד שהתקיימו לגביה הנסיבות המיוחדות המנויות בסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה, בשינויים המחויבים; בסעיף זה – "חוב ארנונה סופי" – חוב לתשלום ארנונה, שחלף לגביו המועד להגשת השגה, ערר או ערעור, לפי הענין (בסעיף זה – הליכי ערעור), ואם הוגשו הליכי ערעור או תובענה אחרת – לאחר מתן פסק דין חלוט או החלטה סופית שאינה ניתנת לערעור עוד;

"חברה פרטית" – כהגדרתה בחוק החברות, התנ"ט-1999;

"בעל שליטה" – כהגדרתו בסעיף 119א לפקודת מס הכנסה."

סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים מאפשר לרשות מקומית לגבות חוב ארנונה הרובץ על נכס שאינו משמש למגורים ישירות מבעל שליטה בחברה פרטית, כאשר החברה רשומה כמחזיקה בנכס. מדובר בהרמת מסך סטטוטורית רחבה אשר נועד להקל על רשויות מקומיות הנתקלות בקשיים לגבות חובות ארנונה מחברות פרטיות שמפסיקות את פעילותן (ראו: ע"א 4403/06 שפירא נ' עיריית תל אביב, (פורסם בנבו) פסקה 7 (23.3.2011)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

בהתאם לאמור בסעיף 8(ג) לחוק ההסדרים רק בהתקיים כל התנאים המנויים בסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה ניתן יהיה לחייב את בעל השליטה בחברה אחריות אישית לתשלום חובה של החברה.

סעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) (להלן: "פקודת מס הכנסה"), קובע, כי:

"(1) היה לחבר-בני-אדם חוב מס ונתפרק או העביר את נכסיו ללא תמורה או בתמורה חלקית בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו ממי שקיבל את הנכסים בנסיבות כאמור.

(2) היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא העביר את פעילותו לחבר בני אדם אחר, שיש בו, במישרין או בעקיפין, אותם בעלי שליטה או קרוביהם (בפסקה זו – החבר האחר), בלא תמורה או בתמורה חלקית, בלי שנותרו לו אמצעים בישראל לסילוק החוב האמור, ניתן לגבות את חוב המס שהחבר חייב בו מהחבר האחר.

(3) בלי לגרוע מהוראות פסקאות (1) ו-(2), היה לחבר בני אדם חוב מס סופי והוא התפרק או הפסיק את פעילותו בלי ששילם את חוב המס האמור, יראו את הנכסים שהיו לחבר כאילו הועברו לבעלי השליטה בו בלא תמורה, וניתן לגבות מהם את חוב המס, אלא אם כן הוכח אחרת להנחת דעתו של פקיד השומה."

מן האמור לעיל עולה, כי בהתקיים התנאים המפורטים בסעיף 119א(א)(3) לפקודת מס הכנסה, היינו, כי חברה מפסיקה את פעילותה ולא משלמת חוב מס סופי, קמה חזקה עובדתית לפיה נכסי החברה הועברו לבעל השליטה, ללא תמורה או בתמורה חלקית. נטל הוכחת התקיימותם של תנאים אלו מוטל על הרשות המקומית, ועמידתה מקימה חזקה לפיה הנכסים שהיו בידי החברה עקב הפסקת פעילותה, הועברו על-ידה לבעלי השליטה, ללא תמורה. במצב דברים זה, עובר הנטל אל כתפי בעל השליטה ועליו להראות, כי לא הועברו אליו נכסים שלא בתמורה או בתמורה חלקית (ראו: 7392/12 רומנו נ' עיריית יהוד מונסון, (פורסם בנבו) (25.10.12)).

עוד נקבע, כי בעל שליטה המבקש לסתור את החזקה העובדתית, עליו לשכנע בעדויות ובמסמכים, כי מצבת הנכסים של החברה במועד הפירוק או הפסקת הפעילות של החברה שימשה כולה לצורך פירעון חובותיה של החברה לנושיה (ראו: ע"א (ת"א) 2139/08 הלל נ' מועצה מקומית כפר שמריהו, (פורסם בנבו) (22.6.2010), עמוד 8, פסקה 17).

מן האמור לעיל עולה, כי על-מנת שרשות מקומית תוכל לגבות את חוב הארנונה מבעל השליטה של החברה עליה הנטל להוכיח, כי מתקיימים חמישה תנאים מצטברים:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

החייב הוא בגין נכס שאינו משמש למגורים; המחזיקה בנכס היא חברה פרטית שאיננה דייר מוגן; החברה לא שילמה את חוב הארנונה והחוב סופי; החברה התפרקה או הפסיקה את פעילותה; הנתבע הוא בעל השליטה בחברה.

בתנאי השישי לפיו נכסי החברה הועברו לבעל השליטה בלא תמורה מלאה או תמורה חלקית - עובר נטל ההוכחה לבעל השליטה.

מכאן, עולה השאלה האם בנסיבות התיק דנן מתקיימים תנאיו של סעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה, באופן שניתן לייחס לנתבע 4 את חוב הארנונה של החברות הנתבעות 1-3 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים.

11. לאחר בחינת חומר הראיות בתיק, הכולל את המסמכים שצורפו לכתבי הטענות, ולאחר עיון בתצהירים ושמיעת העדויות והתרשמות בית-המשפט מהן עולה, כי התובעת עמדה בנטל זה, ויוסבר.

אין חולק, כי בענייננו מתקיימים מלוא התנאים המנויים בסעיף 8(ג) לחוק ההסדרים ובסעיף 119א(א) לפקודת מס הכנסה לשם חיובו של הנתבע 4 בחובן של הנתבעת 1 והנתבעת 3 לתובעת 1:

- א. החייב הוא בגין נכסים שאינם משמשים למגורים.
- ב. המחזיקות בנכסים הן חברות פרטיות שאינן "דייר מוגן" לפי חוק הגנת הדייר (נוסח משולב), התשל"ב-1972.
- ג. החברות לא פרעו את חוב הארנונה כולו או מקצתו, והחוב הוא סופי בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה), תשל"ו – 1976.
- ד. הנתבע 4 בעל שליטה בחברות (מחזיק ב- 100% ממניות הנתבעת 1 ו- 100% בנתבעת 3).
- ה. החברה התפרקה או הפסיקה את פעילותה.

12. ביחס לנתבעת 2 טוען הנתבע 4, כי לא מתקיים בענייני התנאי הרביעי הנדרש על-מנת לייחס לו באופן אישי את חובה של הנתבעת 2, הואיל ולטענתו הוא אינו אחוז במניותיה, ועל-פי סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים עליו לאחוז לפחות ב- 25% מהון מניות החברה על-מנת לייחס לו חוב מס מכוח חוק ההסדרים.

עוד טוען הנתבע 4, כי לא רק שלא היה בעל מניותיה של הנתבעת 2, אלא שלא שימש בה כל תפקיד במועד היווצרות חוב הארנונה שלה כלפי התובעת 1. עיון בדו"ח רשם החברות של הנתבעת 2 מעלה, כי בעל המניות הקודם היה מר גור מאייר ומנהלה, מר משה לבהר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

הנתבע 4 מדגיש, כי התובעת 1 כשלה מלהוכיח את בעלותו בנתבעת 2, שכן לטענתו, רק ביום 23.12.12 נרשמה הנתבעת 1 כמחזיקה במניות הנתבעת 2, ועד ליום זה החזיק במניותיה מר גור מאייר שהיה בעל השליטה בה במועד היווצרות החוב הארנונה. עוד טוען הנתבע 4 כי רישומו כבעל מניות בחברה נעשה, לטענתו, בכפייה במסגרת פסק-דין שניתן בהעדרו בהליך אותו ניהל מול בעליה בפועל של הנתבעת 2. הנתבע 4 תומך טענה זו בהודעה על החלפת בעל מניות, בדו"ח רשם החברות ובחוות דעת המומחה מטעמו.

הנתבע 4 אף מפנה לחשבון הארנונה האחרון אשר הופק לנתבעת 2 מיום 30.4.12 – יום בו בעל השליטה היה מר מאייר, וכן למכתבים ששלחה העירייה אף למר מאייר שהיה חלק מהנמענים.

13. התובעת 1 טוענת, כי הנתבע 4 משמש בעקיפין בעלים של הנתבעת 2, הואיל והוא אחוז במניותיה של הנתבעת 1 שהיא בעלת המניות בנתבעת 2.

התובעת 1 טוענת, כי על-פי העילה בסעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, אין צורך, כי הנתבע 4 יהיה בעל שליטה בזמן יצירת החובות, די שהיה בעל שליטה בזמן הפסקת הפעילות, שכן העילה שעניינה סעיף 119א לפקודת מס הכנסה בוחנת את אחריות בעל השליטה במועד הפסקת הפעילות ואף בעניין זה מפנה לרע"א 4049/19 המשביר 365 החזקות בע"מ נ' עיריית כרמיאל, (פורסם בנבו) (ביום 25.1.21), שם נבחנה פרשנות הוראת סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, בשילוב עם סעיף 119א(א) לפקודה ביחס להטלת חוב ארנונה על בעל שליטה בחברה חייבת. בפסק-דין זה, נקבעה ההלכה המחייבת לפיה פרשנות סעיף 119א(א) (3) מחייבת את בעל השליטה במועד הפירוק, העברת הנכסים או הפסקת פעילות. על-כן, טוענת התובעת 1, כי אין לקבל את טענת הנתבע 4, כי לכאורה הוא אינו עונה להגדרת בעל שליטה.

14. סעיף 119א לפקודת מס הכנסה מגדיר את המונח "בעל שליטה":

"בעל שליטה – מי שהוא, לבדו או יחד עם קרובו מחזיק, לפחות בעשרים וחמישה אחוזים בזכות מהזכויות המנויות בהגדרת "בעל שליטה" שבסעיף 32(9)(א)".

סעיף 32(9)(א) לפקודת מס הכנסה קובע, כי:

" "בעל שליטה" – מי שמחזיק, במישרין או בעקיפין, לבדו או ביחד עם קרובו באחת מאלה:

(א) ב- 10% לפחות מהון המניות שהוצאו או ב- 10% לפחות מכוח – ההצבעה;

(ב) בזכות להחזיק ב- 10% לפחות מהון המניות שהוצאו או ב- 10% לפחות מכוח ההצעה או

בזכות לרכוש;

(ג) בזכות לקבל 10% לפחות מהרווחים;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

(ד) בזכות למנות מנהל."

ההגדרה של "בעל שליטה" בסעיף 119א לפקודת מס הכנסה, וכפועל יוצא ההגדרה בחוק ההסדרים, מושתתת על שעורי ההחזקה הפיסית בהון המניות, ולא על יכולת השליטה או הניהול בחברה בפועל (ראו: ע"א (חיפה) 62199-10-15 **מועצה מקומית עוספיא נ' מחפוז זאהר**, (פורסם בנבו) (ביום 20.3.16) עמוד 5).

15. לאחר עיון בטענות שלעיל עולה, כי בנסיבות התיק דנן, התנאי הרביעי לפיו הנתבע 4 הוא בעל שליטה בנתבעת 2 - מתקיים. אין מחלוקת, כי הנתבע 4 הינו בעל 100% מהמניות המונפקות של הנתבעת 1, ומכאן שהוא בעל שליטה בנתבעת 1. הנתבעת 1 היא בעלת 100% ממניות הנתבעת 2. לפיכך, הנתבע 4 הוא בעל שליטה ב"שרשור" בנתבעת 2 (ראו: ע"א 6357/99 **פקיד שומה באר-שבע נ' יוסף שלם**, פ"ד נו(4) 66 (2002)). למעלה מן הצורך ייאמר, כי אף ב"כ הנתבע 4 הודה לפני בית-המשפט, כי הנתבע 4 מחזיק בעקיפין ובמישרין ממניות שלושת החברות (ראו: פרוטוקול מיום 2.5.16 עמוד 3 שורות 13-14).

16. אשר לטענת הנתבע 4 לפיה לא היה בעל מניותיה של הנתבעת 2 במועד היווצרות החוב שלה כלפי התובעת 1 - אף היא דינה להידחות.

ראשית, במועד העברת המניות בין הנתבעת 2 לנתבעת 1 עוברות אף הזכויות והחובות של הנתבעת 2 אל הנתבעת 1, ועל-כן בהעדר ראיה אחרת שהיה על הנתבע 4 להביא לפני בית-המשפט כגון: הסכם בין בעלי המניות (בעל המניות הקודם עם בעל המניות הנכנס), הקובע, כי חוב הארנונה מוחרג, אזי חוב הארנונה של הנתבעת 2 עובר אל הנתבעת 1.

שנית, במסגרת רע"א 4049/19 **המשביר 365 החזקות בע"מ נ' עיריית כרמיאל** (פורסם בנבו) (ביום 25.1.2021), נקבע, כי מעיון בהוראות סעיף 119א(א) עולה בבירור, כי המועד הקובע לעניין כל החלופות שבו הוא מועד הפירוק, העברת הנכסים או הפסקת הפעילות, ולא מועד יצירת החוב. בענייננו, אין חולק, כי במועד פירוקה של הנתבעת 2, הנתבע 4 היה בעל מניותיה (באמצעות שרשור חברות), ועל-כן, אף מסיבה זו הנתבע 4 עומד בתנאי הסעיף ועונה על הגדרת בעל שליטה.

שלישית, רישום העברת מניות אצל רשם החברות, הוא דקלרטיבי ואינו יוצר זכויות (ראו: ע"א 2162/13 **מדינת ישראל – רשם החברות נ' גרונדשטיין**, (פורסם בנבו) (ביום 5.1.2016)). בעניין ה"פ (מחוזי - באר שבע) 2473-02-14 **עפר אבי דב נ' סטארט קומרשל בע"מ**, (פורסם בנבו) (ביום 8.2.2015), פסקה 12 בעמוד 6 נקבע, כי: "הרישום ברשם החברות אינו קונסטיטוטיובי, כי אם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

דקלרטיבי בלבד, והוא אינו נדרש לשם מתן תוקף להעברת המניות. הבסיס המשפטי לזכאותו של המבקש למניות תלמד, בנסיבות העניין, אך ורק מן ההסכם שבין הצדדים".

עיננו הרואות, כי מועד רישום ברשם החברות נעשה ביום 23.12.12 הוא אינו המועד הקובע לצורך הבחינה, כי הנתבע 4 הוא בעל השליטה בה, שכן הנתבע 4 לא צירף לראיותיו את ההסכם שנחתם בינו לבין בעל המניות הקודם, מר גור מאייר ממנו היה ניתן ללמוד מהו המועד הקובע לרכישת המניות של הנתבעת 2 על-ידי הנתבעת 1. בעניין זה ראוי לציין, כי אמנם הנתבע 4 טוען, כי העברת המניות נעשתה לאחר שניתן פסק-דין נגדו בהעדר הגנה, אולם אין בכך כדי לאיין את הקביעה, כי הוא בעל השליטה בנתבעת 2. יתרה מכך, הנתבע 4 אף לא ערער על-פסק הדין שניתן נגדו ופסק-דין חלוט.

17. כאמור לעיל, עם הוכחת תנאים אלו, קמה חזקה עובדתית בהתאם לסעיף 119א(א)(3) לפקודת מס הכנסה הקובעת, כי יראו את הנכסים שהיו לחברה כאילו הועברו לבעל השליטה בו ללא תמורה. החזקה ניתנת לסתירה, אולם כפי שהובא לעיל, הנטל לסתור חזקה זו רובץ על הנתבע 4 בעל השליטה. אם הנתבע 4 לא ירים את הנטל - תוכשר גביית חוב הארנונה של החברות ממנו באופן אישי.

ייאמר כבר עתה, כי לא עלה בידי הנתבע 4 לסתור את החזקה להברחת נכסים.

הנתבע 4 טוען, כי התנאי השישי אינו מתקיים בעניינו, שכן הוא לא נטל מהנתבעות 1-3 כספים או נכסים השייכים לחברות, ומלבד חובות של מיליוני שקלים לא הותירו החברות אחריהן דבר. לטענתו, חלק מחובות הנתבעות 1-3 הם חובות שנותרו כלפיו באופן אישי בעד כספים שהושקעו על-ידו לצורך מהלך עסקיהן, והוא עצמו הפסיד באופן אישי מיליוני שקלים בשל קריסתן של חברות אלו. הנתבע 4 אף טוען, כי הוא נאלץ לחסות תחת הליך של חדלות פרעון במסגרת תיק פש"ר 31406-03-13.

הנתבע 4 תמך טענתו באמצעות הגשת חוות דעתו של המומחה מטעמו, רו"ח דן בקשי מיום 20.12.21 אשר התבקש לבחון האם בוצעה הברחת נכסים על-ידי הנתבע 4 משלושת החברות הנתבעות. המומחה רו"ח בקשי קבע כי:

א. הנתבעת 1 – על-פי הדוחות המבוקרים לשנת 2010, ההפסד של הנתבעת 1 לאחר הוצאות מימון עמד על סך 89,110 ₪. בשנת 2010 בעלי המניות (כולל הנתבע 4), השקיעו בחברה עוד 593,289 ₪, וסך השקעות בעלי המניות בחברה כולל השקעתו של הנתבע 4 הייתה כ- 1,036,209 ₪ ש"ח ליום 31.12.10. רו"ח בקשי קובע, כי על-פי פירוטים לדוחות הכספיים ליום 31.12.11 שהכין רו"ח אבידר, השקעת בעלי המניות היתה כ- 1,023,377 ₪ בזכות, לכן לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

הייתה הברחת נכסים על-ידי בעלי המניות, שכן לטענתו אם הייתה אזי היתרה הייתה צריכה לקטון.

עוד קובע רו"ח בקשי, כי ביום 31.12.10 לחברה לא היו מזומנים, ושווי מזומנים, לקוחות היו 135,030 ₪, ולא היו נכסים אחרים. יתרת בעלי המניות הייתה 1,036,209 ₪ בזכות. לטענתו, לבעלי המניות לא היו נכסים להברית, נהפוך הוא, רו"ח בקשי קובע, כי הושקעו כ- 1,036,209 ₪ מכספיהם.

ב. הנתבעת 2 - בשל סכסוך עם בעלי המניות הקודמים לא ניתן לקבל דוחות כספיים או מאזני בוחן לתקופה לפני הרכישה, היינו, מיום 25.12.12 שלפני שנת 2013. רו"ח בקשי קובע, כי הנתבע 4 לא היה מנהל בחברה הנתבעת 2 ולא יכול היה לבצע הברחת נכסים.

ג. הנתבעת 3 - רו"ח בקשי קובע, כי על-פי הדוחות המבוקרים של הנתבעת 3 ליום 31.12.12 בעלי המניות השקיעו בחברה 52,632 ₪. לדעתו, בעלי המניות לא ביצעו מעשה של הברחת נכסים.

לאחר עיון בחוות דעתו של המומחה מטעם הנתבע 4 עולה, כי אין בה די על-מנת לסתור את החזקה להברחת נכסים.

הנתבעת 1 -

א. רו"ח בקשי מפרט בחוות דעתו, כי המסמכים אשר הועברו לעיונו לצורך גיבוש חוות הדעת הם: דוחות כספיים מבוקרים ליום 31.12.10 ופרוטים למאזן – בעלי מניות ליום 31.12.11. רו"ח בקשי מוסיף, כי הוא ביקש דוחות כספיים לשנים 2011-2015, אולם לא קיבל בשל טענת בעלי המניות, כי אין בידם ורו"ח של החברה מסרב לתת. כידוע, הנטל מוטל על הנתבע 4 לסתור את החזקה באמצעות תשתית ראייתית רחבה הכוללת דוחות כספיים, מסמכים חשבונאיים דפי חשבון בנק ועוד. על-פי רו"ח בקשי, הנתבעת 1 סיימה את פעילותה ביום 1.1.2012, בעוד שהדוחות הכספיים עליהם ביסס את חוות דעתו מתייחסים לשנת 2010. על הנתבע 4 היה להראות, כי מצבת הנכסים של החברה במועד פירוקה שימשה כולה לצורך פירעון חובותיה של החברה לנושיה. החברה הפסיקה את פעילותה בשנת 2012 ועל-כן היה על רו"ח להסתמך על דו"ח כספי משנת 2012. העובדה, כי הנתבע 4 בחר מסיבותיו שלו, שלא לצרף את הדוחות העדכניים והרלוונטיים למרות היותו בעל שליטה בחברה זו מיומה הראשון, ואף אי זימונו לעדות של רו"ח של החברה - פועלת לחובתו.

לפיכך, אף מסיבה זו בלבד עולה, כי הנתבע 4 לא סתר את החזקה. על-כן, לא עמד הנתבע 4 בנטל המוטל עליו להוכיח, כי לא נטל מכספי הנתבעת 1 סמוך למועד הפסקת פעילותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

ב. יתרה מכך, רו"ח בקשי קבע, כי יתרת בעלי המניות הייתה 1,036,209 ₪, בזכות. לטענתו, לבעלי המניות לא היו נכסים להבריה, נהפוך הוא, הושקעו בחברה כ- 1,036,209 ₪ מכספיהם. מכאן עולה השאלה - מדוע הנתבע 4 לא עשה שימוש בסכום זה לפירעון החובות הארנונה לעירייה. מדובר בסכום גבוה לאין שיעור שבהחלט יכול היה לכסות את החוב מול התובעת 1.

ג. לא זו אף זו, במסגרת חקירתו הנגדית של רו"ח בקשי אישר הוא, כי בסוף שנת 2010 החברה מכרה את כל רכושה, וכי לא ניתן לדעת מה הייתה תמורה ומה נעשה בה. כנשאל הנתבע 4 מדוע לא צירף את ההסכם שבמסגרתו נמכר הרכוש העיד:

"ש. מהדו"ח של מגש עולה שכבר בשנת 2010 החברה מכרה את כל הרכוש שלה ורשמה הפסד כתוצאה מזה. אתה יכול להציג לנו את ההסכם שבמסגרתו הרכוש נמכר, ומה עשית עם הכסף שהתקבל בתמורה?

ת. אם אחפש אמצא."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 40 שורות 6-9).

עוד עלה מחוות הדעת, כי בסוף שנת 2010 הנתבעת 1 הייתה זכאית מלקוחותיה סך של 135,000 ₪, אלא שרו"ח בקשי לא ידע לומר מה עלה בגורלו של החוב, וכי יכול להיות שהכספים נלקחו:

"ש. אני למד מהדו"ח שבסוף התקופה 2010 החברה מכרה את כל הרכוש שלה. אפשר להניח שהחברה בשנת 2010 מכרה את כל הנכסים שלה. אתה לא יכול להגיד למי נמכר הרכוש ומה התמורה?

ת. לא. אי אפשר לראות מהמאזן.

ש. יכול להיות שמישהו לקח את המאה אלף ₪ ושם אותם בכיס?

ת. יכול להיות. לא צריך להאשים אנשים בגניבה.

ש. גם בסוף 2010 מהדו"ח עולה שלחברה גם אין מלאי?

ת. כן. אין מלאי. המלאי הוא לא מהותי. בתאריך 31.12.09 המלאי הוא 11,000 ₪. ברגע

שהעו"ד מביא חוות דעת של רו"ח אחר, שהיא..."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 33 שורות 1-9).

כמו-כן, כנשאל רו"ח בקשי מה הייתה הפעילות לשנת 2011, העיד:

"ש. אתה גם לא ראית שבשנת 2011 היתה פעילות. נכון?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

ת. אם אתה שואל אותי בתור רו"ח, אז אני מעריך שהיתה פעילות. יש שם יתרות שעדיין לא נסגרו. יש לקוחות שחייבים 135,000 ₪. סביר להניח שהם שילמו. יש הלוואות לזמן קצר. יש הלוואות לבנקים. יש ספקים. יש בעלי מניות שהשקיעו כסף בחברה. ש. מכירת גלידות היתה בשנת 2011?
ת. אין לי נתונים של 2011."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 33 שורות 27-32).

מעיון בחוות דעתו של רו"ח בקשי ומעדותו עולה, כי חסרות בה מלוא הנתונים הנדרשים על-מנת לקבוע, כי הנתבע 4 לא הבריח נכסים מהנתבעת 1 אליו. החברה מכרה את כל רכושה בשנת 2010, ולא הוצג הסכם המכירה ולא הוצגו נתונים עבור התקבולים שקיבלה הנתבעת 1 מהמכירה.

אשר על-כן, ולאור האמור לעיל, הנתבע 4 לא עמד בנטל המוטל עליו לסתור את חזקת ההברחה בנוגע לנתבעת 1.

הנתבעת 2 -

א. רו"ח בקשי פירט בחוות דעתו, כי המסמכים שהועברו לעיונו לצורך חוות הדעת הם: אישור בדבר רישום הודעה על העברת מניות ביום 23.12.12, ודו"ח רשם חברות מעודכן. רו"ח בקשי הוסיף, כי בשל סכסוך עם בעלי המניות הקודמים לא ניתן היה לקבל דוחות כספיים או נתונים חשבונאיים מלפני 2013. במסגרת חקירתו הנגדית אף הודה, כי חוות דעתו אינה מסתמכת על מסמכים חשבונאיים:

"ש. דולצה מלודיה. החוות דעת שלך לא מסתמכת על שום מסמך חשבונאי. נכון?
ת. כן.

...

ת. מה שקיבלתי זה רק דו"ח של רשם החברות..."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 34 שורות 12-13, ושורה 21).

אף הנתבע 4 העיד בעניין זה, כי הוא פנה לשותפים הקודמים ולרו"ח החברה בפניה טלפונית בלבד:

"ש. אומר הרו"ח שלך שהוא ביקש את הדוחות אחרי 2010 ולא קיבל אותם. אתה יכול להסביר למה?
ת. היתה שם בעיה עם מושיק וגיא. השותפים לא שיתפו פעולה.
ש. מה עשית כדי לקבל אותם?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

ת. פניתי אליהם. פניתי לרו"ח.

ש. איפה הפניות?

ת. בטלפון."

(ראו : פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 34 שורות 12-13, ושורה 21).

הנתבע 4 לא הציג כל מסמך חשבונאי בנוגע לנתבעת 2 והוא הודה, כי לא עשה מאמצים ניכרים על-מנת להמציא דוחות כספיים עבורה.

ב. לאור האמור לעיל עולה, כי יש בכך כדי לפגום באופן ניכר בחוות דעתו של המומחה רו"ח בקשי ובממצאיו בנוגע לנתבעת 2, ועל-כן משקלה הראייתי של חוות הדעת מועט ביותר, באופן שלא ניתן להסתמך על חוות דעת זו. חוות הדעת עבור הנתבעת 2 הוכנה ללא כל תימוכין ראייתי מצד הנתבע 4 שהינו בעל שליטה בחברה. היה עליו להציג לפני בית-המשפט תשתית עובדתית ראויה ומלאה, הנתמכת בראיות ממשיות אשר תתייחס לכלל הרכוש של החברה, ואשר הינן מהותיות, נדרשות ומתבקשות בנסיבות בעניין, כגון: תצהיר מטעם רו"ח של החברה, דו"ח רו"ח, דוחות כספיים של החברה בעניין מצבת הנכסים, מאזנים, נציג הנהלת חשבונות של החברה ועוד. לפיכך, חוות דעת המומחה מטעם הנתבע 4 אינה מהווה תשתית ראייתית מספקת וראויה.

ג. טענת הנתבע 4 לפיה לא צורפו המסמכים הרלוונטיים הואיל והסתכסך עם השותפים הקודמים אינה יכולה לעמוד לו. ראשית, טענה זו נטענה בעלמא, ללא כל תימוכין, כי אכן ניסה להשיג מסמכים מצד השותפים הקודמים. על הנתבע 4 היה לצרף מסמכים כגון: מכתב פנייה או תיעוד של שיחה טלפונית או תכתובת באמצעות הודעות טקסט ששלח לשותפיו. יתרה מכך, לצורך סתירת החזקה ועל-מנת שהנתבע 4 יעמוד בנטל ההוכחה עליו כבעל השליטה בחברה להציג תשתית עובדתית ראויה ולא די באמירה כללית (ראו: ע"א (ת"א) 23647-03-11 עיריית יהוד-מונוסון נ' רומנו, (פורסם בנבו) (28.08.2012) פסקה 17). הנתבע 4 כבעל שליטה לא הביא ולו בדל של ראיה לסתירת החזקה בנוגע לנתבעת 2 ולו לפחות להראות, כי אכן ניסה במאמצים רבים להשיג את המסמכים המבוקשים או לזמן לעדות את השותפים הקודמים כעדים.

אשר על-כן, ולאור האמור לעיל, הנתבע 4 לא עמד בנטל המוטל עליו לסתור את חזקת ההברחה בנוגע לנתבעת 2.

הנתבעת 3 -

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

א. רו"ח בקשי פירט בחוות דעתו, כי המסמכים שהועברו לעיונו לצורך חוות הדעת הם: דו"ח רשם מעודכן, דפי בנק, דוחות כספיים מבוקרים ליום 31.12.12. מעיון בחוות הדעת עולה, כי אין כל התייחסות לפעילות החברה כפי שהיא משתקפת במאזנים שקדמו לשנת 2012, וכך יכול שהיו נכסים לחברה ואלו נלקחו על-ידי הנתבע 4 עוד טרם שנת 2012.

עוד קבע רו"ח בקשי, כי הושקעו על-ידי בעלי מניות סך של 52,632 ₪, אם כך, וכפי שהובא לעיל מדוע לפחות חלק מהסכום לא שולם עבור חוב הארנונה.

אשר על-כן, ולאור האמור לעיל, הנתבע 4 לא עמד בנטל המוטל עליו לסתור את חזקת ההברחה אף בנוגע לנתבעת 3.

למעלה מן הצורך יובהר, כי העובדה שהנתבע 4 טוען, כי הוא עצמו היה מצוי בהליך של חדלות פירעון אין בה, כשלעצמה, כדי להוות ראיה, כי אכן לא הועברו אל הנתבע 4 בפועל נכסים של החברה ללא תמורה או תמורה חלקית ואין בה כדי לסתור את חזקת ההברחה.

בנסיבות התיק דנן, התובעת 1 רשאית לגבות מהנתבע 4 את מלוא חוב הארנונה, ואין מקום להגביל את החיוב לגובה הנכסים שהיו לחברות במועד הפסקת פעילותן, ועל-כן, הנתבע 4 יישא במלוא חובות הארנונה של החברות.

18. אשר על-כן, ולאור כל האמור לעיל, יש לייחס לנתבע 4 את חובות הארנונה של הנתבעות 1-3 מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים. לפיכך, הנתבע 4 ישלם את חוב הארנונה של הנתבעת 1 בגין הנכס שברחוב יפת 6 בתל-אביב עבור ח-ן 10499138 שעומד על סך של 5,885.67 ₪, את חוב הארנונה של הנתבעת 2 בגין הנכס שברחוב בן יהודה 122 בתל-אביב עבור ח-ן 10593686 שעומד על סך של 64,150.96 ₪, נכון ליום 5.8.15 ואת חוב הארנונה של הנתבעת 3 בגין הנכס שברחוב בן יהודה 122 בתל-אביב עבור ח-ן 10593686 שעומד על סך של 64,150.96 ₪, נכון ליום 5.8.15. סך הכול 135,834.80 ₪.

19. הואיל ונקבע לעיל, כי יש לחייב באופן אישי את הנתבע 4 בגין חובן של הנתבעות 1-3 בחובות הארנונה והוצאות אכיפה מכוח סעיף 8(ג) לחוק ההסדרים, הרי שדי בקביעה זו, ואין צורך לבחון את הטענות הנוספות שנטענו על-ידי התובעות. יחד עם זאת, הרי שבסוגיית חוב המים והביוב של הנתבעת 2 כלפי התובעת 2 לא מתקיים ההסדר הקבוע בסעיף 8 לחוק ההסדרים שסוג החוב עליו חל ההסדר הוא בגין חוב ארנונה בלבד (ראו: עת"מ (ת"א) 1311-07 רובינשטיין נ' עיריית רעננה, (פורסם בנבו) (ביום 16.10.2007)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-08-13976 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

יחד עם זאת, יש מקום לחייב את הנתבע 4 בחוב המיס והביוב כלפי התובעת 2 מכוח דיני הרמת מסך וחייבו באחריות אישית.

בבחינת למעלה מן הצורך ולמען לא יהא הנייר חסר, אדון אף בטענות התובעת 1 והתובעת 2 לעניין חיובו האישי של הנתבע 4 בגין חובות הארנונה והמיסים של שלושת החברות הנתבעות מכוח הרמת מסך ההתאגדות לפי סעיף 6 לחוק החברות ומכוח הטלת אחריות אישית של אורגן.

הרמת מסך מכוח סעיף 6 לחוק החברות הטלת אחריות אישית על אורגן בחברה

20. עקרון יסוד של דיני תאגידיים הוא עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת, אשר מקים "מסך" המפריד בין החברה לבין בעלי מניותיה, המעוגן בסעיף 6 לחוק החברות, התשנ"ט – 1999. עקרון הרמת המסך נועד למנוע מבעלי המניות או מהחברה עצמה את ניצול ההפרדה ביניהם להשגת מטרה בלתי כשרה הכרוכה בפגיעה בזולת; הוא נועד לעשיית צדק ושמירה על טובת הציבור (ראו: רע"א 510/00 רשף קבלנים (1990) בע"מ נ' ענבר, פד"י נד(2) 712, 717; ע"א 4606/90 מוברמן נ' תלמר, בע"מ פד"י מו(5) 353).

סעיף 6(א) לחוק החברות, קובע:

"(1) בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת נעשה באחד מאלה:

- (א) באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה;
- (ב) באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע את חובותיה, ובלבד שבעל המניה היה מודע לשימוש כאמור, ובשים לב לאחזקותיו ולמילוי חובותיו כלפי החברה לפי סעיפים 192 ו-193 ובשים לב ליכולת החברה לפרוע את חובותיה.
- (2) לענין סעיף קטן זה, יראו אדם כמודע לשימוש כאמור בפסקה (1) (א) או (ב) גם אם חשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות, שגרמו לשימוש כאמור, אך נמנע מלבררן, למעט אם נהג ברשלנות בלבד."

עולה אם כן, כי ניתן להרים את מסך ההתאגדות מקום בו השימוש באישיות המשפטית הנפרדת של החברה נעשה כדי להונות אדם, או לקפח נושה של החברה; או באופן הפוגע בתכלית החברה, ותוך נטילת סיכון בלתי סביר ביחס ליכולתה לפרוע את חובותיה. הרציונל הינו עשיית צדק מקום שבעלי המניות מנצלים את מסך ההתאגדות להשגת מטרה בלתי כשרה הכרוכה בפגיעה בזולת (ראו: רע"א 3031/09 קט קול בע"מ נ' עמי בן יעקב, (פורסם בנבו) (ביום 2.8.09); רע"א 6039/04 פלזנשטיין נ' עובדיה, (פורסם בנבו) (ביום 6.6.2005)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

הרמת מסך הינו סעד קיצוני ומרחיק לכת, שיש לעשות בו שימוש זהיר ביותר במקרים חריגים המצדיקים זאת, ולא כדבר שבשגרה (ראו: ע"א 3807/12 **מרכז העיר אשדוד ק.א. בע"מ נ' שמואל שמעון**, (פורסם בנבו) (ביום 22.1.15) פסקה 56). שימוש באמצעי של הרמת מסך חייב להיעשות בזהירות, תוך הקפדה על קיום תנאי חוק החברות.

עוד נקבע, כי על-מנת להרים את מסך ההתאגדות ולייחס את חובות החברה לבעלי מניותיה – אין די בקביעה, כי בעל המניות היה מעוניין ליהנות מיתרונותיה של האישיות המשפטית הנפרדת, אלא יש צורך להראות, כי נעשה בה שימוש לרעה, ועל-כן אין די בעובדה, כי החברה נמנעה מלשלם חובות ארנונה על-מנת שתהווה עילה להרמת מסך ההתאגדות (ראו: ע"א 4403/06 **שפירא נ' עיריית תל אביב**, (פורסם בנבו) (ביום 23.3.2011)).

בהתאם לסעיף 6 לחוק החברות, ניתן לייחס חוב של חברה לבעל מניות בה, אם בנסיבות העניין צודק ונכון לעשות כן, היינו, במקרים שבהם נעשה על-ידי בעל המניות שימוש לא ראוי באישיות המשפטית הנפרדת. כמו-כן, לאחר תיקון מספר 3 התוספה לסעיף 6 לחוק החברות דרישה ליסוד נפשי של בעל המניות, לפיה נדרשת מודעות שלו ונקבע, כי גם חשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר קיום אפשרות בירור הנסיבות תוך הימנעות מבירורן, ולמעט אם מדובר ברשלנות בלבד, ייחשב כמודעות (סעיף 6(א)(2) לחוק החברות).

נטל השכנוע להראות, כי מתקיימים התנאים המצדיקים את הרמת המסך בהתאם להוראות חוק החברות מוטל במלואו על המבקש זאת, היינו, התובעות.

ובעניין זה, יפים הדברים הבאים:

"האפשרות להרמת מסך לפי סעיף 6 לחוק החברות שונה בעילותיה מהרמת המסך לפי 8(ג). בהרמת מסך לפי חוק החברות יש צורך בהוכחה (והנטל על הטוען) כי התקיימו העילות המנויות שם. סעד של הרמת מסך שמור לנסיבות חריגות במיוחד, כאלו אשר חורגות מחשדות בדבר פעולות שלא כדין (ראו, למשל, פר"ק 20173-12-09 דנשיר תוכנה בע"מ נ' די.אס נולדג' בע"מ [פורסם בנבו] (החלטה מיום 23.11.11). חוב ארנונה של חברה כשלעצמו אינו מצדיק ולא מהווה עילה להרמת מסך ע"פ דיני החברות וראו ע"א 4403/06 שפירא נ' עיריית תל אביב [פורסם בנבו] (23/3/11): "לא די בעצם העובדה שהמערער "ניהל את החברות ועשה בהן כרצונו" ... חובות הארנונה שלא שולמו אינם מוכיחים מעצמם כי החברה נוהלה במימון דק או שנוסדה למטרות תרמית". ההלכה מחייבת הנחת תשתית ראייתית מקיפה על ידי התובע בדבר היסודות העובדתיים להוכחת הטענה בדבר התנהלות חריגה של בעלי המניות."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

(ראו: ע"א (מחוזי-חי') 52287-06-18 המשביר 365 החזקות בע"מ נ' עיריית כרמיאל, (פורסם בנבו) (ביום 15.5.19), פסקה 58 בעמוד 11).

די בכך שהתובע יציג "ראשית ראיה" או נתונים מחשידים לגבי התנהלות החברה על-מנת שנטל הבאת הראיות יעבור לכתפי הנתבע (ראו: ת.א (מחוזי י-ם 3114/01 דלתות חמדיה נ' בן אבו, (פורסם בנבו) (ביום 29.12.05)).

21. מסלול נוסף אשר מבקשות התובעות לייחס לנתבע 4 את חובות החברות הנתבעות 1-3 הוא הטלת אחריות אישית על נושאי המשרה בחברה בשל פעולותיו.

אחריות אישית על אורגן מוטלת עליו מקום שבו האורגן בשל מעשה או מחדל שלו גרם לנזק שיש בו משום ביצוע עוולה (ראו: 725/78 בריטיש קנדיאן בילדרס בע"מ נ' אורן, פ"ד לה(4) 253)). בע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקוירטי בע"מ, פ"ד מח(5) 661, 700 (1994)), יפים הדברים הבאים:

"אחריות אישית פירושה הטלת חבות על האורגן עצמו, באופן אישי, בשל פעולותיו...הרמת מסך היא תרופה. מהותה של התרופה – התעלמות מהאישיות המשפטית הנפרדת של החברה ויצירת קשר משפטי ישיר בין צד שלישי לבין בעלי המניות בחברה...ודוק: האחריות האישית מוטלת על אורגן. לעיתים אורגן הוא בעל מניות. לעיתים אורגן בחברה איננו בעל מניות. התרופה של הרמת המסך מחייבת את בעלי המניות של החברה.

...

מבחינה עיונית, יש להדגיש כי האחריות האישית מקיימת את העיקרון היסודי בדבר אישיותה המשפטית הנפרדת של החברה. הרמת המסך מכרסמת באותו עיקרון על-ידי התעלמותה ממנו. יתרונה של האחריות האישית הינו בהצלחתה "להרחיב את מעגל היריבויות ולתרום לפיתוחם של סטנדרטים לאחריות אישית של נושאי משרה ובעלי שליטה בחברה, מבלי לכרסם בכלליותו של עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת" (א' חביב-סגל, "מגמות חדשות בהלכות הרמת-המסך" עיוני משפט יז (תשנ"ב-נ"ג) 197, 214). האחריות האישית מוטלת על האורגן על-פי קני המידה הרגילים להטלת אחריות במשפט האזרחי. האורגן יישא באותו נזק אשר הוא גרם אישית לפי דיני האחריות, הסיבתיות והפיצויים. הרמת המסך – לעומת זאת – חותרת תחת עצם האחריות המוגבלת, הנובעת מאישיות המשפטית של החברה... הסרת המחיצה האופפת את אישיות החברה עלולה לחייב את בעלי המניות באחריות בהיקף עצום, ללא בחינה מדויקת של אחריותם האישית בהתאם למכשירים המקובלים במשפטנו האזרחי" (ההדגשות הוספו – י.ד.).

22. ומן הכלל אל הפרט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

השאלה הראשונה שיש לבחון היא, האם ניתן להרים את מסך ההתאגדות כלפי הנתבע 4 בגין החובות שנצברו לנתבעות 1-3 לפי סעיף 6 לחוק החברות?

כפי שנקבע לעיל, אין חולק, כי הנתבע 4 רשום ברשם החברות כדירקטור ומחזיק ב-100% מהון המניות הרשום והמונפק של הנתבעת 1 ושל הנתבעת 3, ואין חולק, כי הנתבעת 1 רשומה בבעלת מניותיה של הנתבעת 2, ומכאן שהנתבע 4 הוא בעל שליטה אף בנתבעת 2. מכאן, עולה השאלה האם בענייננו ניתן לחייב את הנתבע 4 באופן אישי מכוח הרמת מסך בינו לבין החברות הנתבעות או להטיל עליו אחריות אישית כאורגן בחברות הללו.

בענייננו, התובעת 1 עותרת לחייבו האישי של הנתבע 4 בגין חובן של הנתבעות 1-3, בשל ניהול החברות בחוסר תום לב, אשר באופן שיטתי ומכוון השתמט מתשלום ארנונה ומים לתובעות למשך תקופה ארוכה, ועל-כן מדובר בהתנהגות פסולה ולא ראויה המצדיקה הטלת חיוב אישי בתשלום חובות הארנונה והמים של הנתבעות.

כמו-כן, טוענת התובעות, כי הנתבע 4 ניהל במשך תקופה ארוכה את הנתבעות 1 ו-3 והוא דאג לשלם את עיקר התחייבויותיהן לספקים ונושים השונים שלהן, זולת התובעות - התנהלות המהווה העדפת נושים אסורה. על-כן, התנהלות זו של הנתבע 4 היא פסולה ויש בה כדי לקפח ולהונות את התובעות באופן המצדיק הטלת אחריות אישית בתשלום החובות לתובעות.

התובעות בסיכומיהן מפנות לפסק-הדין שניתן על-ידי כבוד השופטת שרון הינדה ת"א 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עמותת קול עולה, (פורסם בנבו) (ביום 31.7.22), לפיו נקבע, כי שיטתיות מצד מנהלים אשר מותירים חובות ארנונה בכמה חברות מעידה על התנהלות מכוונת ושיטתית מתשלום ארנונה, תוך העדפת נושים וספקים שלא היו מספקים השירותים לחברה ללא התשלום. לטענת התובעות, כך אף בנסיבות התיק דנן, כי הנתבע 4 הותיר חובות באמצעות 3 חברות שונות שהחזיקו במספר נכסים תוך אי תשלום שיטתי.

התובעות אף הציגו חוות דעת מומחה מטעמן של רו"ח משה פן מיום 11.10.21 לפיה נמצאו ראיות לכאורה לביצוע מעשה של העדפת נושים על-ידי בעל השליטה בסכום כולל של 1,053,310 ₪.

23. הנתבע 4 טוען, כי אין מקום להרים את מסך ההתאגדות מכוח סעיף 6 לחוק החברות בינו לבין הנתבעות 1-3, שכן מעיון בדוחות החשבונאיים שהוצגו על-ידו עולה, כי מדובר בחברות אשר קרסו כלכלית בשל כשל עסקי תמים ואמיתי דבר שהביא אותו לקריסה כלכלית ולהליכי פשי"ר בעניינו, ולא בשל העדפת נושים אשר יצדיקו הרמת מסך כלפיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

הנתבע 4 טוען, כי מעיון בחוות הדעת של המומחה מטעמו, רו"ח בקשי אשר התבסס על הדוחות הכספיים של החברות עולה, כי הנתבעות 1 ו-3 אשר היו בשליטתו שילמו את מיסי הארנונה, ונותרו חובות כלפי גופים וגורמים שונים לרבות דמי שכירות בגינם פונו, וזאת בשל קריסתן הכלכלית. ראיה לכך, ניתן לראות בפסק-הדין שניתן כנגד 2 מהחברות הנתבעות ומנהלן במסגרת ת.א 11-10-3309 פסק דין המורה על פינוי החברות מהנכס בהם הופעל העסק שברחוב בן יהודה 122.

24. לאחר בחינת חומר הראיות בתיק, ולאחר שמיעת העדויות והתרשמות בית-המשפט מהן עולה, כי בנסיבות התיק דן, הוכח לפני בית-המשפט כי מתקיימות הנסיבות המצדיקות הרמת מסך ההתאגדות בין הנתבע 4 לבין הנתבעות 1-3, מכוח סעיף 6 לחוק החברות ואף הוכח, כי יש להטיל על הנתבע 4 אחריות אישית כבעל שליטה בחברות מכוח עקרון תום הלב, ויוסבר.

25. במשך התקופה שבה ניהל הנתבע 4 את עסקיו באמצעות הנתבעות 1-3 הוא דאג לשלם את עיקר התחייבויותיו של הנתבעות 1-3 לספקים ולנושים השונים, זולת התובעות. הנתבע 4 עשה כן תוך ידיעה, כי אי תשלום דמי השכירות וההתחייבויות השונות לזכאים, עובדים, ספקים יביא להפסקה מיידית של השירותים הניתנים לו. לפיכך, היה לנתבע 4 אינטרס ברור ומובהק לשלם דווקא לאותם נושים ולא לתובעות. התנהלות זו היא פסולה ויש בה כדי לקפח את התובעות באופן המצדיק הטלת אחריות אישית בתשלום החוב לתובעות.

התובעות אף מפנות לפסיקה לפיה ניתן להטיל אחריות אישית על בעל שליטה בחברה במקרה של ניהול בחוסר תום לב (ראו: ע"א 10582/02 ישראל בן אבו נ' דלתות חמדיה בע"מ, תק-על 2005(4), 270; ע"א 2792/03 יצהרי נ' אימפורט, (פורסם בנבו) (ביום 14.12.06); 3376/06 ברנוביץ נ' נתנזון, (פורסם בנבו) (ביום 11.7.06); ד"נ 7/81 פנידר נ' קסטרו, פ"ד לז(4), 673).

עוד מפנות התובעות לת"א 39843-02-10 עיריית תל-אביב נ' צומת אביב אחזקות בע"מ ואח', (פורסם בנבו) (ביום 7.3.13), אשר כבוד השופט ריבה ניב קבעה, כי תשלום חובות לנושים ולספקים השונים מבלי לשלם את התשלומים העירוניים לרשות המקומית מהווה עדפת נושים אסורה על-ידי בעלי המניות בחברה המצדיקה הטלת אחריות אישית. כך אף בת"א 19315-07 עיריית תל אביב נ' דיאקום ואח', (פורסם בנבו) (ביום 25.2.14), שם נקבע על-ידי כבוד השופט חנה ינון, כי תשלום חוב לספקים אחרים בשעה שחיובי הארנונה אינם משולמים מהווה התנהלות חסרת תום לב המצדיקה הטלת אחריות אישית על מניות בחברה.

התובעות הגישו חוות דעת מומחה מטעמן של רו"ח פן לפיה קבע, כי נמצאו ראיות להעדפת נושים על-ידי בעל שליטה בסכום כולל של 1,053,310 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

יתר על-כן, כנשאל על כך הנתבע 4 הוא העיד, תוך התחמקות:

"ש. נראה לך הגון שעסק שמנהל גלידריה משלם חשמל, משכורות לעובדים, שכירות, ובסוף הדרך לא חייב לאף אחד כלום, אבל ארנונה ומים מהיום הראשון לא משלמים?
ת. לא יודע אם זה ולא יודע אם זה נכון.
ש. אם זה קרה, זה נראה לך בסדר?
ת. אני לא יודע אם זה נכון מה שאתה אומר. לא יודע אם זה לא נכון."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 38 שורות 11-15).

ובהמשך:

"ש. נראה לך לגיטימי לעשות דבר כזה?
ת. אני לא יודע.
ש. ומה אתה חושב?
ת. לפעמים יש בחיים מצבים שאתה מנסה להציל עסק כדי שתוכל לשלם ארנונה בהמשך, אז אתה בוחר את המלחמות. אני לא יודע אם זה נכון. אני מוכן במיליון אחוז להגיד שביפו ששם טיפלתי מלכתחילה שולמו ארנונות. תוכיח שלא שילמתי.
ש. אתה יכול להראות מסמך ששילמתי?
ת. תראה אתה שלא שילמתי."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 38 שורות 21-28).

ובהמשך העיד:

"ש. אתה יודע שצריך לשלם ארנונה ומים?
ת. מן הסתם.
ש. ביררת למה לא שולם המים והארנונה?
ת. הייתי עסוק בדברים אחרים."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 39 שורות 3-6).

מעיון בתשובותיו של הנתבע 4 לעיל עולה, כי הן לא רק שתשובותיו אינן מניחות את הדעת ומתחמקות, אלא שההסבר שניתן על-ידו, כי: "הוא היה עסוק בדברים אחרים", אינו יכול להתקבל כתשובה מוצדקת לכך שהחברות שבבעלותו הבלעדית לא שילמו את תשלום הארנונה מהיום הראשון לחזקה בנכסים למשך תקופה כה ארוכה וממושכת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

לא זו אף זו, הן מעיון בחוות דעת המומחה מטעם הנתבע 4 והן מעדותו של המומחה מטעמו עלה, כי בשנת 2010 החברה הנתבעת 1 שילמה מעל למיליון ש"ח הוצאות, ולמרות זאת לא שילמה את חובה לעירייה:

"ש. מהדו"ח של החברה עולה בשנת 2010 החברה שילמה מעל מיליון ₪ הוצאות. אולי תסביר למה כאשר חברה משלמת לכל האנשים שהיא חייבת להם כסף, רק לעיריית תל אביב לא משלמת, וזה לא העדפת נושים?
ת. היא שילמה כנראה. יש מיסים ואגרות. החברה בדרך כלל עובדת רגיל. משלמת לעובדים. משלמת לכל המוצרים. משלמת לעיריה. משלמת לרו"ח. משלמת לעו"ד. לא שילמה לעיריית תל אביב. אם היה מעניין אותה הכסף, היא היתה לוחצת."
(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 34 שורות 6-11).

אמנם, אין חולק, כי לא בכל מצב בו נפרעים חלק מחובות החברה הווה אומר, כי מדובר בהעדפת נושים פסולה, יחד עם זאת בנסיבות התיק דנן לא הוכח לפני בית-המשפט, כי תשלום הארנונה לא שולם בעקבות התדרדרות כלכלית של העסק, ותשובתו של רו"ח בקשי לפיה החברה אכן שילמה את חובותיה לנושים אחרים זולת העירייה, שכן היה על העירייה "ללחוץ", לא רק שפועלת לחובת הנתבע 4, אלא תומכת בטענת התובעת, כי העירייה אכן קופחה כנושה. על-כן, הנתבע 4 אשר היה בעל שליטה בה ניצל את מסך ההתאגדות של החברות לשם התחמקות מתשלום ארנונה ומים.

אשר על-כן, בחינת התנהלות הנתבע 4 אשר שלושת החברות הן בבעלותו גרמה בפועל להעדפת נושים ולקיפוח התובעות כנושות של החברות. לנתבע 4 ואף לא למומחה מטעמו לא היה הסבר המניח את הדעת או מוצדק מדוע שילמו לנושים אחרים זולת התובעות, ומבססת את המסקנה, כי יש להרים את מסך ההתאגדות ולחייב את הנתבע 4 בחובות הארנונה והמים.

26. יתרה מכך מהראיות עולה, כי התנהלות הנתבע 4 מעלה, כי קיימת התחמקות שיטתית מתשלום החובות. על-פי הפסיקה נקבע, כי התחמקות שיטתית ומכוונת מביאה אף היא להרמת מסך ההתאגדות. אמנם בפסק-דין זה, מקור החיוב היה הטלת אחריות אישית מכוח דיני הניזקין, אולם הדברים יפים אף לעניינו:

"עובדה זו, כשהיא מצטרפת לאי תשלום הארנונה משך כל שנות ישיבתו במושכר ולאי תשלום של דמי שכירות כלשהם במשך תקופת המחלוקת הנדונה, עולים יחד כדי אי קיום חוזה בתום לב במפגיע ובעליל. התנהגות כגון דא מצדיקה כי חובותיה של החברה ייוחסו גם לגורם שבידו היתה למעשה השליטה הבלעדית על דרך התנהלות החברה."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

(ראו: ע"א 8910/05 א. אדמון בע"מ, אדמון תעשיות מחזור נ' זלמה וינבלט בע"מ, (פורסם בנבו) (ביום 20.9.07)).

בנסיבות התיק דגן עולה, כי לא מדובר במספר חודשים ספורים שלא שולמו חובות ארנונה ומים, אלא בהתחמקות בתשלום למן היום הראשון – הן בחברה הנתבעת 2 והן בחברה הנתבעת 3.

כנשאל בעניין זה הנתבע 4 עלה מעדותו, כי תשובותיו מתחמקות, מתממות ופועלות לרעתו:

"ש. אתה יכול להציג לנו מסמך שמוכיח שקיבלת חשבון ארנונה ושילמת אותו?
ת. יש אצלכם.

ש. בכלל אתה יכול להראות לי אותו?

ת. אני אמצא אותו.

ש. הסתכלתי על הדוחות הכספיים, וראיתי שאפילו לא הכנסתם את החשבונות של הארנונה לדוחות, וגם שאלתי את הרו"ח שלך?

ת. אני לא מבין בדוחות. אני זוכר שהוא אמר שזה ארנונה.

ש. אתה יודע למה אתה פה?

ת. כן.

ש. אומרים שמהיום הראשון שניהלת את העסק לא שילמת ארנונה ומים ושילמת את כל החובות האחרים. לא עלה בדעתך לבדוק שזה לא נכון?

ת. איפה לא שילמתי ארנונה מהיום הראשון. נבדוק את זה. אני לא בטוח שאתה צודק."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 38 שורות 4-20).

וכן, ראו את עדותו של רו"ח בקשי:

"ש. לנתבעת 3 יש חוב ארנונה ומים. תאשר לנו שהדבר לא מקבל ביטוי בדוחות הכספיים?

ת. חוץ מאלף ₪ מיסים אני לא יודע כמה הסכום של ארנונה ומים. יש אלף ₪. אני לא יודע עבור מה שילמו. מיסים ואגרות זה בדרך כלל ארנונה ומים. אני לא יודע ממה זה נובע.

ש. יש חוב של ארנונה 65,000 ₪ ומים 18,000 ₪. האם זה נכון שלחובות האלה שאני אומר לך אין ביטוי בדו"ח הכספי?

ת. יש ביטוי רק לאלף ₪."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 35 שורות 1-6).

וכן:

"ש. יש חוב ארנונה לחברה הזאת?

בית משפט שלום בתל אביב - יפו

ת"א 15-08-13976 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

ת. בין 2010-2012.

ש. הדו"ח הכספי של מגש אין ביטוי לחוב ארנונה ומים?

ת. יש תשלומים במאזן של החברה במיסים ואגרות בסך 24,338 ₪.

ש. איך אתה יודע שמיסים זה כולל ארנונה?

ת. אני בטוח.

ש. אני אומר לך שהחוב של הארנונה הוא יותר גבוה מהחוב שמצוין שם. לא בדקת כרטיס?

ת. לא. אתה עו"ד. אני רו"ח 40 שנה. בדרך כלל מיסים ואגרות זה חוב ארנונה. אתה בתור

עו"ד לא מבין ולא יודע.

ש. ראית את הכרטיס?

ת. לא.

ש. מיסים ואגרות זה גם כולל מים?

ת. המים בדרך כלל הם באחזקת משרד. מיסים ואגרות בדרך כלל זה ארנונה ורשם החברות."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 32 שורות 19-31).

ובהמשך:

"ש. מהדו"ח של החברה עולה בשנת 2010 החברה שילמה מעל מיליון ₪ הוצאות. אולי תסביר

למה כאשר חברה משלמת לכל האנשים שהיא חייבת להם כסף, רק לעיריית תל אביב לא

משלמת, וזה לא העדפת נושים?

ת. היא שילמה כנראה. יש מיסים ואגרות. החברה בדרך כלל עובדת רגיל. משלמת לעובדים.

משלמת לכל המוצרים. משלמת לעיריה. משלמת לרו"ח. משלמת לעו"ד. לא שילמה לעיריית

תל אביב. אם היה מעניין אותה הכסף, היא היתה לוחצת."

(ראו: פרוטוקול מיום 22.6.22 עמוד 34 שורות 6-11).

לעניין זה יובהר, כי טענת הנתבע 4 לפיה ישנו תיעוד ברור בדוחות הכספיים שהוגשו בקשר

לנתבעות 1-3 לפיו שולמו מיסים ובהם דמי הארנונה והמים לתובעות תחת הפירוט של "מיסים

ואגרות" - דינה להידחות. דו"ח הכספי אינו יכול להוות ראיה לתשלום עבור חוב הארנונה, ולא

ניתן ללמוד מהשורה "מיסים ואגרות" מה מתוכו מהווה את רכיב הארנונה, ומה הסכום

ששולם, לאיזו תקופה שולם ואם כלל מדובר בנכס הנדון ולא נכס אחר של החברות. היה על

הנתבע 4 לתמוך טענה זו באמצעות שיקים, קבלות, העברה בנקאית או כל מסמך אחר אשר

יכול היה להעיד, כי אכן הנתבעות 1-3 שילמו את חובות הארנונה לעירייה.

למעלה מכך, וכפי שנקבע לעיל, אין כל הסבר המניח את הדעת מדוע מתוך השקעה של מיליוני

שקלים מטעם בעלי המניות לא הועבר חלק ממנו לתשלום חובות הארנונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

27. אשר על-כן ולאור האמור לעיל, אי תשלום חובות הארנונה למשך תקופה ארוכה באופן מכוון על-ידי בעל השליטה מן היום הראשון לחזקה בנכסים, למרות שהעסקים ממשיכים ומתנהלים בכל העת, עולה כדי ניצול לרעה של פעילות תאגידית, וקיפוח התובעות כנושות של החברות, באופן המצדיק הרמת מסך על-פי סעיף 6 לחוק החברות.

28. כמו-כן, אף אם היה נקבע, כי לא ניתן בנסיבות התיק דגן להרים את מסך ההתאגדות מכוח סעיף 6 לחוק החברות, הרי שבנסיבות התיק הדגן עולה, כי התנהלות המתוארת לעיל של הנתבע 4 בניהול החברות היא חסרת תום לב באופן המצדיק הטלת אחריות אישית על הנתבע 4.

סיכום

29. אשר על-כן, ולאור כל הנימוקים לעיל, התביעה מתקבלת במלואה.

הנתבע 4 ישלם לתובעת 1 עבור תשלום ארנונה והוצאות אכיפה עבור שני הנכסים סך של 135,834.80 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית לפי חוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"מ-1980, מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

הנתבע 4 ישלם לתובעת 2 עבור חוב המים והביוב סך של 26,967.15 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית לפי חוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"מ-1980, מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

הנתבע 4 ישלם לתובעת 2 הוצאות משפט, ושכר טרחת עו"ד בסך של 35,000 ש"ח (כולל מע"מ), בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מיום מתן פסק-הדין ועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

המזכירות תבצע סגירת תיק.

ניתן היום, ז' שבט תשפ"ג, 29 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13976-08-15 עיריית תל-אביב-יפו ואח' נ' א.מגש אחזקות בע"מ ואח'

איילה גזית, שופטת

